

Франкенштајн

Мери Шели
Приредила Роузи Дикинс
Илустровао Виктор Таварес

Језички саветник: Алисон Кели,
Универзитет Роухемптон

Превели
Ива и Никола Пајванчић

Садржај

Наслов оригинала

Mary Shelly
FRANKENSTEIN

Copyright © 2008 Usborne Publishing Ltd.

The name Usborne and the devices   are
Trade Marks of Usborne Publishing Ltd.

Translation Copyright ©
2010 за српско издање, ЛАГУНА

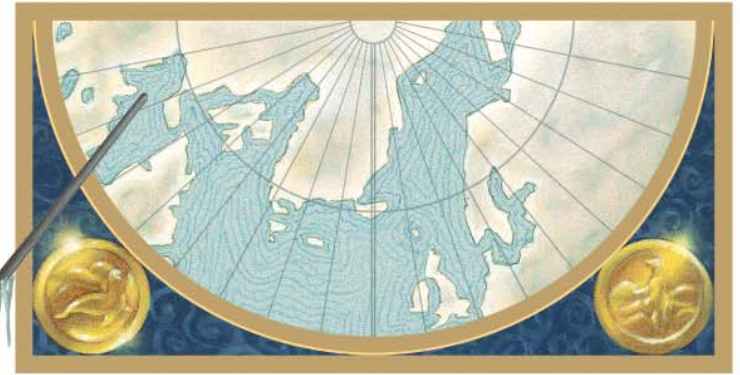
Уредник:
Лесли Симс

Дизајн:
Луиз Флатер

Прво поглавље Оковани ледом	7
Друго поглавље Створити живот	10
Треће поглавље Грозница	17
Четврто поглавље Смрт у Женеви	20
Пето поглавље Прича чудовишта	27
Шесто поглавље Невеста чудовишта	36
Седмо поглавље Смрт у Шкотској	45
Осмо поглавље Ноћ након венчања	52
Девето поглавље Лед пуца	59

Прво поглавље

Оковани ледом

У опасним водама недалеко од Северног пола, истраживач капетан Волтон погледао је преко ограде брода. Само их је узан канал воде делио од леда.

„Баците сидро“, наредио је посади. „Сувише је опасно да наставимо... Надам се да ће се време ускоро поправити“, додао је тихим гласом. Знао је да ће лед, ако настави да се шири, смрскати брод у парампарчад. Хоће ли икада стићи до Северног пола?

Капетан се загледао у даљину, размишљајући какве ли их тајне тамо чекају. Одједном је трепнуо. На хоризонту су се појавиле саонице с псима.

„Откуд сад ово?“, запитао се Волтон, погледом пратећи санке. „И ко ли то управља њима? Готово да и не личи на човека!“

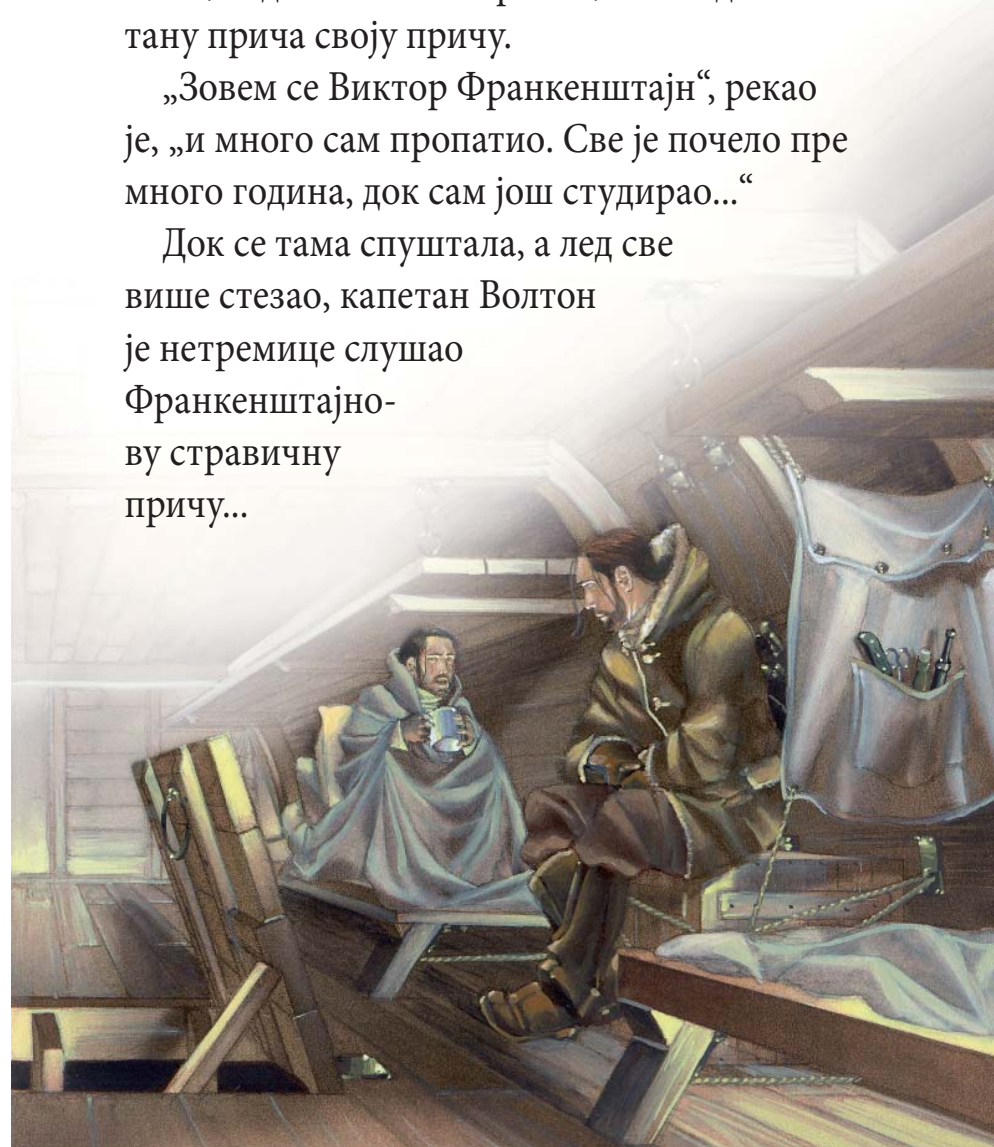
Саонице су јуриле ка северу преко леда и затим нестале с видика.

Те ноћи, језиви звуци леда који шкрипи и таре се о брод нису дозвољавали морнарима да спавају. У зору су видели да их са свих страна окружују глечери – а на једном од њих, налазиле су се друге саонице с псима. Овога пута је било очигледно да је возач човек. Међутим, било га је тужно и погледати онако мршаваг и готово смрзнутог, а већина његових паса била је мртва.

Волтон и његова посада помогли су странцу да се укрца на брод и сместили га у кабини, где су му донели топлу ћебад и врућу супу. Једва да се држао у животу, али је следеће ноћи, када се мало опоравио, почео да капетану прича своју причу.

„Зovem се Виктор Франкенштајн“, рекао је, „и много сам пропатио. Све је почело пре много година, док сам још студирао...“

Док се тама спуштала, а лед све више стезао, капетан Волтон је нетремице слушао Франкенштајнову стравичну причу...

Друго поглавље

Створити живот

Са свог прозора, Виктор Франкенштајн имао је леп поглед на црвене кровове универзитета у Инголштату. Али он сам био је превише заокупљен књигама да би то приметио.

Виктор је студирао природне науке, у нади да ће открити тајне људског тела. Одувек је сањао како ће доћи до важних открића. „Свет је пун тајни“, говорио је. „Ко зна каквим бисмо све моћима могли да овладамо када бисмо само знали како!“

Две године је Виктор посветио науци. Похађао је свако предавање, прочитао све књиге и провео сате и сате у универзитетским лабораторијама. Научио је све што је могао од професора, од тога како крв циркулише телом до састава ваздуха који дишемо.

Међутим, на једно питање нико му није могао дати одговор, а оно је прогањало Виктора. Шта је тајна самог живота? – желео је да зна. Узео је додатне часове из анатомије и почео да посећује мртве и оне на самрти како би покушао да схвати по чему се живот разликује од смрти.

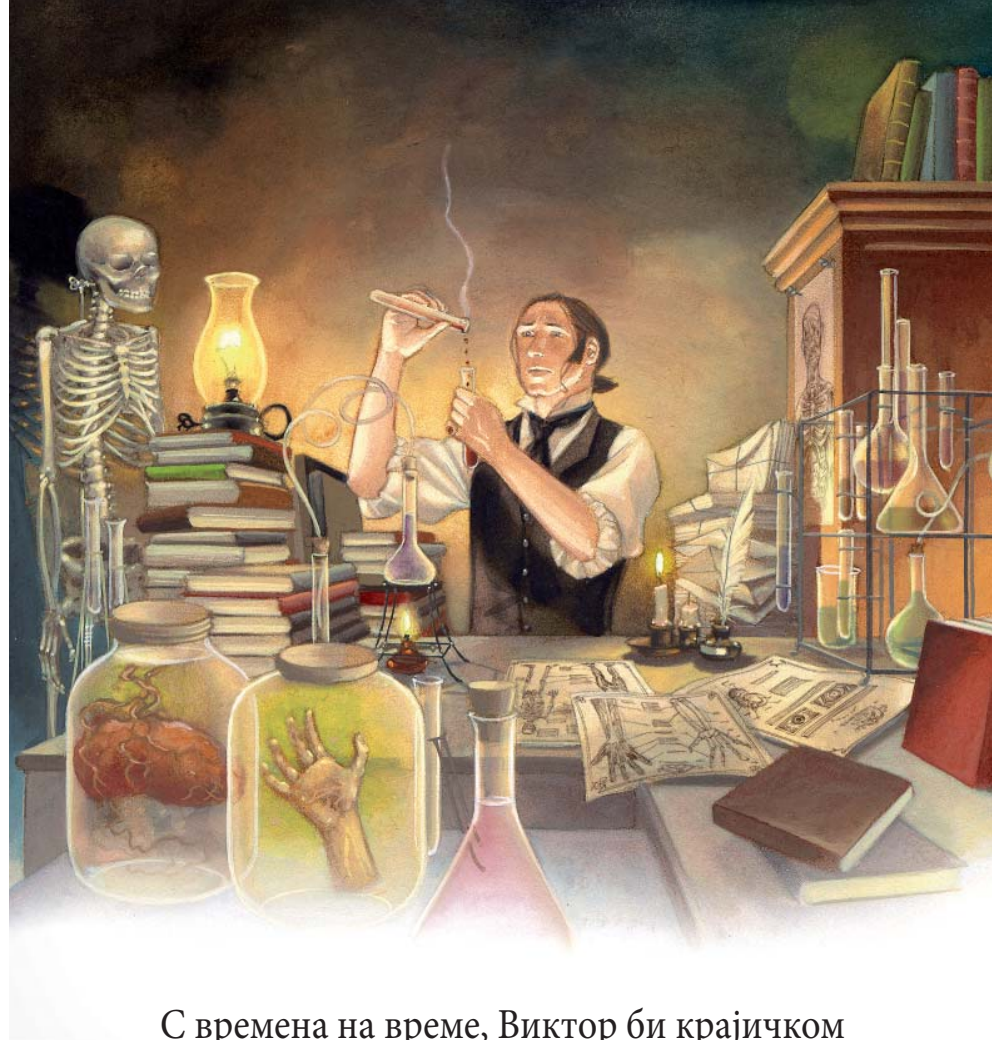

Једнога дана, Виктор је наишао на чланак који је написао Галвани, италијански научник који је успео на трен да оживи беживотну жабу и да је наведе да скаче, а све то помоћу електрицитета.

„Питам се да ли бих и ја то могао да урадим?“, размишљао је он. „Галвани је произвео само кратку варницу живота и кретања, али ако бих имао довољно енергије – на пример ако искористим удар грома – да ли бих могао да заиста створим живот? Да ли бих могао да направим живо биће?“ И тако је почео да спрема нови експеримент.

Виктор је месецима правио прорачуне, осмишљавао опрему, мешао хемикалије, обављао тестове... У једној соби направио је радионицу из које је ретко кад излазио, занет грозничавим радом до касно у ноћ.

Толико је био заузет да готово више није ни писао кући, нити примећивао смену годишњих доба. Гомилала су се непочитана писма из Женева од његове породице и пријатеља – његове љубави Елизабете, његовог оца, млађег брата, најбољег пријатеља Хенрија...

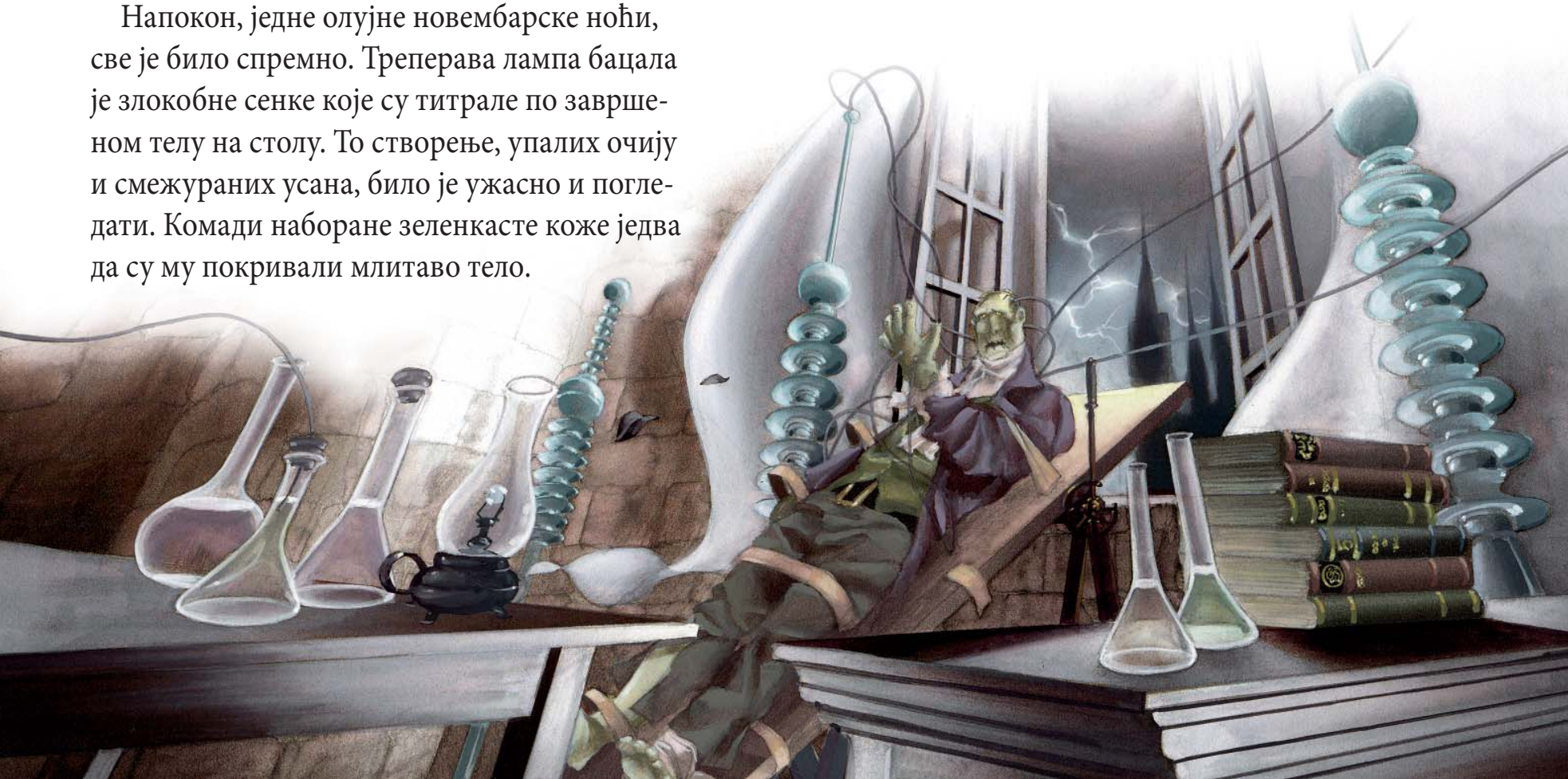
С времена на време, Виктор би крајичком ока угледао свој одраз у огледалу. Махнитог погледа и блед, изгледао је забрињавајуће, али се није на то обзирао. „Одморићу се чим ово завршим“, обећавао је себи. „Не могу сада да станем.“

Опседнут послом, Виктор није дозволио да му ишта стане на пут – чак ни поштовање према мртвима. За експеримент му је било потребно да направи тело. Зато је, касно у ноћ, тајно посећивао мрачне просторије за сецирање и влажна гробља и одатле крао кости и комаде тела. Од тих језивих делова намеравао је да састави потпуно ново створење.

Напокон, једне олујне новембарске ноћи, све је било спремно. Треперава лампа бацала је злокобне сенке које су титрале по завршеном телу на столу. То створење, упалих очију и смежураних усана, било је ужасно и погледати. Комади наборане зеленкасте коже једва да су му покривали млитаво тело.

Блесак муње запарао је небо тачно изнад куће и ударио у жице које је Виктор наместио на крову. Налет силне енергије спроведен је у његову опрему, а она је послала варницу живота у наказно створење на столу.

Његове несразмерно велике руке и ноге се трзнуше. Затим се зачу хрипав и сув удах, а мутне жућкасте очи затрепташе и отворише се...

У том часу, Виктору је постало јасно шта је урадио. Желео је да створи величанствено ново биће. Али сада се налазио лицем у лице са живим мртацем. Ужаснуто је зурio испред себе.

„Створио сам чудовиште“, прошапутао је.

Створење је испустило неки промукао звук налик говору, али га Виктор није разумео. Затим је испружило млитаву руку...

Не могавши више да издржи, Виктор је побегао.

Треће поглавље

Грозница

Остатак ноћи Виктор је провео ходајући тамо-амо у тами, мокар до голе коже од кише и мучен ноћним морама. Учинило му се да види своју љубав Елизабету, али када ју је загрлио, кожа јој је била хладна, а из одеће су јој измилели црви.

Зору је дочекао окупан знојем и очајан.

„Викторе!“, зачуо се неки познат глас.

Окренуо се – и спазио свог старог пријатеља Хенрија.

„Како си?“, упитао је Хенри. „Твој отац, брат и ја толико смо се забринули што нам више не пишеш да сам решио да дођем и проверим јеси ли добро.“